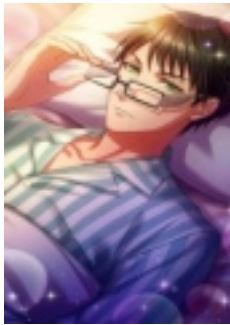

Thầy Thái Có Chút Ngọt

Contents

Thầy Thái Có Chút Ngọt	1
1. Chương 1	1

Thầy Thái Có Chút Ngọt

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, ngọt văn, 1×1, HE. Tình trạng bản gốc: Hoàn, 33 chươngEdit: Mèo Xù Vào đúng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-thai-co-chut-ngot>

1. Chương 1

Đêm 30, trên bàn ăn của nhà họ Lục lại không có chút hương vị của sự vui vẻ. Tiếng ồn ào huyền não ngoài cửa sổ không ngừng truyền đến, trong phòng chỉ có sự yên tĩnh hầu như trang nghiêm.

3 phút trước, Lục Sùng Hoa và Ngọc Linh lại khuyên bảo Lục Phong lần nữa “Thử nghiệm cuộc sống của người bình thường”, “Tìm một người bạn gái mà yên phận sinh sống.”

Thái Hữu Dương lấy thân phận bạn trai Lục Phong ngồi trong bữa ăn, nghe vậy chỉ có thể lúng túng mỉm cười. Y biết cha mẹ Lục Phong xưa nay không muốn nhận mình, nhưng y không ngờ tới, hai ông bà lại nói trước mặt mình như thế.

Lục Phong không làm mặt lạnh ngắt lời cha mẹ như quá khứ, mà chỉ lặng lặng nghe xong. Trong lòng Ngọc Linh mừng thầm, cho rằng rốt cuộc con trai cũng nghĩ thông suốt rồi, không khỏi liếc mắt nhìn Thái Hữu Dương như một người vô hình.

Thái Hữu Dương kinh ngạc nhìn Lục Phong một chút, nhưng Lục Phong không có gửi lại một ánh mắt an ủi.

Đứa bé đáng thương, Ngọc Linh nhủ mảy, nghĩ thầm có lẽ nên chuẩn bị một chút phí chia tay. Dù sao cũng đã trì hoãn con người ta nhiều năm như thế. Nhưng chút đồng tình với Thái Hữu Dương cũng chỉ là trong nháy mắt, nhìn thấy Lục Phong trầm tư, trong lòng Ngọc Linh là sự vui sướng khi tâm nguyện được đền đáp nhiều hơn. Bà vốn cho rằng đến chết cũng không thấy Lục Phong lập gia đình, nhưng bây giờ lại thấy có khả năng chuyển biến tốt.

Nhìn ánh mắt mong đợi của Ngọc Linh, Lục Phong hiềm thấy mà chần chừ. Hình như sợ dọa đến bà, anh chăm chú suy tư chốc lát mới trịnh trọng nói: “Bố, mẹ, sau này đừng nói chuyện này nữa, hiện giờ con không được rồi, không thể gieo vạ cho con gái nhà người ta, khiến người ta còn trẻ mà đã góa chồng.”

Ngọc Linh ngậm ngùi: “Không được? Chỗ nào không được?” Bà vừa mới nói ra lời đã phản ứng lại, liếc nhìn về phía thân dưới bị che khuất của Lục Phong, kinh hãi đến mặt mũi trắng bệch.

Thái Hữu Dương cũng sợ hết hồn, cầm lấy tay Lục Phong nói: “Anh đừng đùa nữa.”

Lục Sùng Hoa nặng nề ho khan một cái, bất mãn mà nhìn Thái Hữu Dương. Ý phần nộ rút tay về, lại được Lục Phong cầm lấy.

Lục Phong quay đầu nhiên về phía bố mình, nghiêm túc nói: “Bố, đây là sự thật.”

Lục Sùng Hoa cười gằn, rõ ràng không tin, sắc mặt tái xanh nói: “Thiệt cho mảy còn nói ra được!” Ông nhìn thấy không ít dấu hôn và vết bầm trên cổ Thái Hữu Dương, mỗi năm vào mấy ngày này, Thái Hữu Dương đều đỡ eo, chỉ có thể ngồi ghế sofa. Đều là đàn ông, tất nhiên ông biết điều này có nghĩa gì. Vì trốn tránh mai mối mà có thể bịa ra loại nói láo này, ông không thể không phục.

Lục Phong nói: “Bố không tin thì cũng chịu thôi, con đã đi bệnh viện xem rồi.”

So sánh với sự nghi ngờ của Lục Sùng Hoa, Ngọc Linh đúng là tin hơn nữa. Con trai là cảnh sát, cảnh sát sao có thể lừa người được? Bà vội kêu lên: “Bác sĩ nói sao?”

Lục Sùng Hoa trách mắng: “Bà đừng nghe nó nói bậy!”

Ngọc Linh không hề liếc nhìn Lục Sùng Hoa.

Lục Phong lạnh nhạt nói: “Bác sĩ nói là vấn đề tâm lý, có lẽ gần đây áp lực quá lớn.” Về mặt anh bình thản, nhưng ba người ở đầu đều có thể nhìn thấy phiền muộn giữa đầu lông mày anh.

Thái Hữu Dương không khỏi nắm chặt tay Lục Phong: “Nhưng gần đây không phải là không có vụ án gì sao?” Ý lo âu hỏi, “Có phải là...Nhầm rồi không?”

Lục Sùng Hoa nghi ngờ nhìn Thái Hữu Dương. Ông vốn là lão cảnh sát có hơn ba mươi năm kinh nghiệm, Thái Hữu Dương là người không có lòng dạ gì, nếu như có nói dối, ông không thể không nhìn ra. Nhìn biểu hiện của Thái Hữu Dương, thật sự là y vì Lục Phong “Không được” mà thấy lo lắng. Lục Sùng Hoa vốn cho là Lục Phong đang lừa mình, nhưng bây giờ lại có chút không dám xác định.

Ngọc Linh bắt lấy vai Thái Hữu Dương, hỏi: “Tiểu Thái, đến cháu cũng không biết ư? Cháu là người bên gối...” Sắc mặt bà tái nhợt, khó thể tin nói, “...Không phải chứ!”

Thái Hữu Dương lắp bắp nói: “Cháu...Tuần trước vừa mới nghỉ hè...” Còn không có cơ hội nghiệm chứng xem rốt cuộc Lục Phong có được hay không.

Lục Phong đứng dậy, cứu y từ tay Ngọc Linh ra, thấp giọng nói: “Mẹ à, thân thể của con, con còn không rõ ư?”

Đôi người Ngọc Linh co rút lại, ngửa đầu nhìn đứa con trai cao to anh tuấn, vẫn không thể tin được sự thật này. Sao có thể như vậy chứ? Con trai của bà thân thể vẫn rất tốt, làm sao lại...là chỗ ấy xảy ra vấn đề! Nếu như là những tật xấu khác thì hạ thấp yêu cầu đi một chút, có thể còn tìm được người đồng ý. Nhưng đây một người đàn ông lại “Không được”, vậy còn có thể coi là đàn ông được sao? Ai có thể hứa gả một cô gái cho một người đàn ông “Không được” chứ?

Ngọc Linh rưng rưng muốn khóc, quay người đánh Lục Sùng Hoa mấy cái: “Lúc trước tôi đã nói rồi, đừng để cho nó làm cảnh sát, theo bước chân của ông...”

Lục Sùng Hoa vốn đang quan sát vẻ mặt của Lục Phong và Thái Hữu Dương, nghe vậy vội nói: “Tôi vẫn luôn rất được mà!”

Ngọc Linh: “...”

Lục Phong gượng cười, nói với Lục Sùng Hoa: “Lão gia ngài đúng là càng già càng dẻo dai mà.”

Vẻ mặt Lục Sùng Hoa cứng ngắc, nhất thời không thể lại nói là Lục Phong lừa người. Thật giống như có hiềm nghi khoe khoang.

Ngọc Linh tức giận trừng Lục Sùng Hoa một cái, nắm lấy tay áo Lục Phong hỏi: “Bác sĩ... Nói có thể trị được không?”

Lục Phong cau mày nói: “Vấn đề tâm lý... Rất khó giải quyết.” Anh kéo tay Ngọc Linh xuống, nói: “Mẹ, con có chút mệt mỏi, con đi nghỉ trước đây.”

Ngọc Linh “Ồi chào” một tiếng, muốn nói thêm vài câu nữa, nhưng nghĩ lại, bác sĩ đều nói nguyên nhân là áp lực lớn quá, mình lại hỏi này hỏi nọ, không phải là càng tăng cường áp lực cho Lục Phong ư? Nghĩ như thế, bà cũng không dám hỏi nhiều nữa.

Thái Hữu Dương nhìn bố mẹ Lục Phong một cái, cúi đầu đứng lên yên lặng đuổi theo Lục Phong.

Lục Sùng Hoa gọi y lại: “Đợi chút.”

Thái Hữu Dương nơm nớp lo sợ quay đầu lại, thấy Lục Sùng Hoa vẫy tay với mình. Y ngoan ngoãn đi tới, theo lời của ông mà đưa tai lại gần.

“Chờ lát nữa... Cháu thử xem nó.”

Thái Hữu Dương nờ mịt trừng mắt nhìn. Lục Sùng Hoa vút khuôn mặt già nua của mình, trách mắng: “Còn phải để tôi dạy cậu làm thế nào à?”

Thái Hữu Dương vội vàng lắc đầu, quay người lên lầu, tiến vào phòng ngủ.

Lục Phong đang nằm trên giường, hai tay gối ra sau gáy chờ ra nhìn trần nhà. Nghe được tiếng bước chân, anh nhìn về phía cửa một cái, làm như không có chuyện gì xảy ra nói: “Lên rồi à?”

Thái Hữu Dương ừ một tiếng, cúi đầu chậm rãi bước về giường, ngồi bên cạnh Lục Phong. Y nhìn gương mặt bình tĩnh của hắn, lúc lâu sau mới lấy dũng khí nhỏ giọng nói: “Tiết lộ cho em một chút đi, thật hay giả vậy?”

Lục Phong nói: “Nếu thật...em sẽ làm sao?”

Quả tim Thái Hữu Dương đang treo cao lên lại nặng nề hạ xuống. Y đẩy vai Lục Phong một cái, thở phào nhẹ nhõm, cười nói: ‘Quả nhiên là lừa bố mẹ... Anh làm em sợ muốn chết.’

Lục Phong lắc đầu: “Là thật.”

Nụ cười Thái Hữu Dương cứng đờ: “A?”

Lục Phong nhìn y nói: “Lúc này ngại không nói với mẹ. Bác sĩ nói hẳn là do bố mẹ vẫn giục anh kết hôn, nên mới tạo thành áp lực lớn như vậy cho anh.”

Thái Hữu Dương kinh ngạc sững sờ: “Vậy... Vậy làm sao bây giờ?”

Ngoài cửa, bố mẹ nhà họ Lục đang nghe lén liếc mắt nhìn nhau. Ngọc Linh lệ rơi đầy mặt, vẻ mặt hổ thẹn cực kỳ hối hận. Lục Sùng Hoa cau mày, dăm chiêu.

Bên trong, Lục Phong nói: “Cái này phải hỏi em. Thầy Thái à, anh đây bị bệnh, trong một thời gian nữa không tốt hơn được, em... Làm thế nào bây giờ?”

Thái Hữu Dương khổ sở cúi đầu, không nhìn thấy nụ cười thoáng qua trên mặt Lục Phong. Lục Phong giơ tay sờ sau gáy Thái Hữu Dương, cảm thụ xúc cảm mềm mại, nghĩ thầm: Đợi lát nữa bố mẹ nghe được câu trả lời của thầy Thái thì sẽ biết, thời khắc mấu chốt, rốt cuộc là ai không rời bỏ con trai mình. Anh vẫn rất có lòng tin với Thái Hữu Dương.

Anh đang nghĩ ngợi, Thái Hữu Dương ngẩng đầu lên, kiên định nói: “Anh yên tâm...”

Lục Phong nheo mắt nhìn cửa phòng đang hé ra một khe nhỏ, nghĩ thầm, nghe đi...

“...Em cũng có thể ở phía trên.” Thái Hữu Dương sắc mặt tỉnh queo nói ra nửa câu sau, hai tay bởi vì kích động mà có chút run rẩy.

“...cảnh sát sao có thể lừa người được” Mẹ Lục Phong ngây thơ quá =))))))))))

Khai trương hồ mới, chuyện về một tiểu thụ suốt ngày ôm mộng phản công =))))))))))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-thai-co-chut-ngot>